

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **M. S.**
bytem [REDACTED]
zastoupen daňovým poradcem Jiřím Pokorným
sídlem Heliova 270/15, 460 01 Liberec

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2017, č. j. 677-7/2017-900000-304.8,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2017, č. j. 677-7/2017-900000-304.8, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání a potvrzen platební výměr na spotřební daň z minerálních olejů ze dne 19. 11. 2013, č. j. 56738/2013-560000-31, kterým Celní úřad pro Liberecký kraj (dále též jen „celní úřad“ nebo „správce daně“) vyměřil žalobci daň z minerálních olejů za zdaňovací období červen 2011 ve výši 225 789 Kč.
2. Podkladem platebního výměru vydaného správcem daně bylo zejména zjištění Celního úřadu v České Lípě z kontroly skladování minerálních olejů konané dne 16. 6. 2011 v areálu bývalé čerpací stanice v ■■■ pod ■■■ (někdy označován jako zásobní nádrže ve Stráži pod Ralskem), že v jedné ze dvou nádrží o objemu 30 000 litrů se nachází větší množství minerálního oleje neznámého složení. Laboratorními zkouškami Celně technické laboratoře bylo potvrzeno, že odebraný vzorek obsahuje nízkosirný těžký olej zařazený do KN 2710 19 99, který je předmětem spotřební daně podle § 45 odst. 3 písm. d) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Přecherpáním bylo zjištěno celkové množství 20 623 litrů při teplotě 15°C.
3. Platební výměr vycházel ze zjištění, že v době kontroly měl nádrž pronajatou žalobce od jejího vlastníka ■■■ ze dne 16. 6. 2011 (ke dni 31. 5. 2011), při sjednané tříměsíční výpovědní lhůtě. Existenci pronájmu měl celní úřad za potvrzenou svědeckými výpověďmi ■■■ (■■■) a ■■■ (■■■). Ta dále uvedla, že od 1. 10. 2010 měla nádrže pronajaty společnost XX s.r.o.; o této společnosti však bylo zjištěno, že se na označené adrese nenachází, uvedené kontakty neexistují a jednatel ■■■ je neznámého pobytu. Ohledně tohoto jednatele správce daně dále zjistil, že v posledních pěti letech figuroval jako společník v dalších 13 nekontaktních společnostech. Určení minerálních olejů pro pohon motorů celní úřad dovodil z výpovědí dalších svědků, podle nichž byla nádrž využívána jako rezervní při zásobování žalobcových čerpacích stanic.
4. Tyto skutečnosti vzal za prokázané i žalovaný v odvolacím rozhodnutí, v němž po doplnění dokazování dospěl ke stejným závěrům. Oproti celnímu úřadu, který vycházel z výpovědí ■■■, ■■■, ■■■, a řidičů ■■■ a ■■■, opatřil žalovaný ještě výpovědi svědků ■■■ a ■■■. Po zrušení rozhodnutí žalovaného rozsudkem zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 Af 39/2014 - 191, žalovaný dále doplnil správní spis o vyjádření likvidátora společnosti ■■■ s.r.o. a prověřil číslo účtu této společnosti. Ohledně posledního jednatele společnosti ■■■ s.r.o. pana ■■■ bylo zjištěno, že i ten je nekontaktní, trvalý pobyt má hlášen na adrese Obecního úřadu ■■■. Poté žalovaný vyhodnotil provedené důkazy nejen ve vztahu k postavení žalobce jako plátce daně, ale i ve vztahu k užití minerálního oleje, z něhož dovodil nezbytnost jeho podrobení spotřební dani. Odkázal na výpověď pana ■■■, vlastníka nádrží, v nichž byl minerální olej skladován, který vypověděl, že neví o tom, že by nádrže užíval jiný subjekt, a v případech, kdy viděl u nádrží cizí osoby, kontaktoval žalobce, který mu potvrdil, že

se jedná o osoby mající k využití nádrží jeho souhlas. Účetní evidenci společnosti ■■■ s.r.o. se získat nepodařilo. Paní ■■■ v postavení svědkyně vypověděla, že společnost ■■■ s.r.o. neuhradila fakturu za nájem, a dle žalovaného nelze předpokládat, že by žalobce umožnil skladování minerálních olejů nájemci, který dlouhodobě neplatil nájemné. Navíc výpověď paní ■■■ a pana ■■■ prokazuje, že v době, kdy měla mít nádrže pronajaty společnost ■■■ s.r.o., minimálně v jednom případě minerální oleje v nádrži skladoval žalobce. Z výše uvedeného měl žalovaný za prokázané, že k faktickému uskladnění minerálních olejů v nádrži ze strany společnosti ■■■ s.r.o. ani úhradě nájemného nedocházelo. Závěr, že skladovaných minerální olej byly určeny k použití pro pohon motorů a vznikla u nich povinnost daň přiznat a zaplatit, dle žalovaného vyplývá z provedeného dokazování. Žalovaný zdůraznil význam výpovědí zaměstnanců žalobce a fakt, že žalobce obchodoval s pohonnými hmotami a jako fyzická osoba provozoval v dané době prostřednictvím společnosti acpetrol s.r.o. tři čerpací stanice a v minulosti obdobným způsobem s minerálními oleji nakládal.

II. Žalobní námítky

5. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu.
6. Žalobce především namítal, že vůbec není zatížen daňovou povinností ke spotřební dani z minerálních olejů. Jestliže správce daně tvrdí, že žalobce zatížen touto daňovou povinností je, a to navíc v důsledku údajného specifického nakládání s předmětným minerálním olejem (použití pro pohon motorů), je na správci daně, aby ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) a d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) prokázal, že žalobce skutečně takovou daňovou povinnost má. Není možné, aby celní úřad po žalobci požadoval prokázat, že s předmětným olejem naložil jiným způsobem, než jaký vede ke vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň z minerálních olejů.
7. Podle žalobce žalovaný neprokázal, že nájemní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností ■■■ s.r.o. byla pouze účelovou smlouvou, pokud k takovému závěru dospěl jen na základě toho, že je tato společnost nekontaktní, kde všude se jednatel společnosti ■■■ s.r.o. angažuje, jeho místo pobytu údajně není známo či že se jedná o starší osobu. Žalobce je taktéž přesvědčen, že ani využití nádrže dne 13. 10. 2010, tedy v době kdy byl žalobce na dovolené, není důkazem účelovosti nájemní smlouvy, jak se snaží tvrdit žalovaný, ale spíše popisem provizorního řešení kritické logistické situace dispečerkou a řidiči při zásobování pohonnými hmotami. Naopak výpověď paní ■■■ poměrně jasně doložila, že nádrž ve Stráži pod Ralskem delší dobu nebyla žalovaným ke skladování pohonných hmot využívána. Tomu také nasvědčuje i výpověď z nájemní smlouvy podaná žalobcem pronajímateli. Žalovaný měl dle žalobce zjistit, kde měla společnost ■■■ s.r.o. vedeny běžné účty, a zda po dobu trvání nájemní smlouvy byly z účtu této společnosti prováděny platby nájemného žalobci. Tato informace je zjistitelná nejen u poskytovatelů platebních služeb, ale i z evidence jiných správců daně společnosti ■■■ s.r.o.

8. Žalobce dále namítal, že žalovaný žádným způsobem nehodnotil skutečnost, že žalobce univerzální technický olej z rakouské společnosti ■■■, se kterým je žalovaným spojován, nikdy nepořídil, pouze jej na základě objednání přepravy přepravoval. Za zcela nepodložený pak žalobce považoval závěr žalovaného, že žalobce provozoval čerpací stanice pohonných hmot. Žalobce provozoval pouze jedinou čerpací stanici, a to pouhý jeden měsíc v roce 2009. Závěry žalovaného jsou proto obdobně nesmyslné jako závěry znalce, který vycházel ze stejného nesprávného předpokladu a nesmyslně se dožadoval skladové evidence k neexistujícímu skladu; pokud žalobce neprovozuje čerpací stanici pohonných hmot, nemá ani sklad zásob. Podle žalobce neobstojí ani argument žalovaného, že podle znaleckého posudku sice čerpací stanice provozovala společnost acpetrol s.r.o., ale pokud byl žalobce jejím jednatelem, nelze konstatovat, že by je neprovozoval.

9. Co se týče hodnocení svědeckých výpovědí, žalobce poukázal na to, že není jasné, o jakém období svědci hovoří. Velmi často totiž u žalobce již v červnu 2011 nepracovali, anebo u něj dokonce nepracovali nikdy. Obdobně není jasné, jak souvisí tvrzení o skutečnostech z října 2010 se skutečnostmi zjištěnými v červnu 2011. Závěry žalovaného jsou tak nepřezkoumatelné. Rovněž výpovědi svědků o tom, že slyšeli, že se jakási směs, kterou sami na toto místo nikdy nevezli, údajně vozí „jezeďákům“, nemůže mít jakožto svědectví z doslechu valné důkazní hodnoty. Žalovaný však tomuto zdroji účelově přikládá hodnotu zásadní. Z výpovědi svědků vyplývá, že přes proklamace žalovaného o potvrzení použití minerálních olejů pro pohon motorů právě těmito výpověďmi ve skutečnosti žádný ze svědků neuvedl nic konkrétního ani průkazného, na základě čeho by šlo objektivně usuzovat na to, že univerzální technický olej byl žalobcem použit nebo určen pro pohon motorů. Jejich výpovědi se potkávají pouze v tom bodě, že si do „svých“ cisteren jezdili buď doplňovat přepravované pohonné hmoty, anebo sami cisterny ke stočení přistavovali. Přitom ani jeden ze svědků nikdy nepopsal žádný konkrétní (tedy ověřitelný) případ, jehož by byl očitým svědkem, počínaje údajným smísením dvou různých chemických látek a konče jejich stočením do zásobníků čerpacích stanic. Pokud svědci něco v tomto smyslu naznačovali, vždy z výpovědí vyplynulo, že jejich údajná zjištění pochází alespoň z části z doslechu a že ve skutečnosti očitými svědky všech popisovaných událostí sami nebyli. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nikdy žádný důkaz, že by žalobce univerzální technický olej použil pro pohon motorů, neměl. Tím méně jím disponuje v období červen 2011 pro látku zjištěnou v zásobníku ve Stráži pod Ralskem.

III. Vyjádření žalovaného

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný především zdůraznil, že postupoval dle pokynů zdejšího soudu v rozsudku ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 Af 39/2014 - 191, a v rámci odvolacího řízení získal od likvidátora společnosti ■■■, s.r.o. informace, které potvrdily jeho právní názor. Žalobce byl s výsledky dokazování řádně seznámen. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se z většinou námitek žalobce vypořádal. Konstatoval, že na základě provedeného dokazování má za prokázané, že nedocházelo k uskladnění minerálních olejů v nádržích ze strany společnosti ■■■ s.r.o., ani úhradě nájemného ze strany této společnosti žalobci. Sám žalobce naopak připustil,

že on sám minerální oleje v době, kdy nádrže měla mít v nájmu společnost ■■■ s.r.o., v těchto nádržích uskladnil. K námitce, že celní úřad ani žalovaný neprověřovali existenci dalších bankovních účtů společnosti ■■■ s. r. o. žalovaný uvedl, že za zásadní považuje výpověď paní ■■■, která uvedla, že společnost ■■■ s.r.o. fakturu za nájem neuhradila, a nebylo proto nutné případnou existenci účtů a plateb prověřovat. Sám žalobce své tvrzení o úhradách nájemného společnosti ■■■ s.r.o. také žádným způsobem neprokázal. Žalovaný proto považoval žalobu za nedůvodnou a navrhol její zamítnutí.

IV. Předchozí rozhodnutí krajského a Nejvyššího správního soudu

11. Zdejší soud již o žalobě rozhodoval. Rozsudkem ze dne 18. 9. 2015, č. j. 59 Af 39/2014 - 167, žalobu zamítnul. Dospěl tehdy k závěru, že celní úřad a následně i žalovaný shromáždili dostatek důkazů svědčících o tom, že žalobce byl majitelem a skladovatelem 20 623 litrů minerálního oleje, ze kterého měl povinnost odvést spotřební daň. Za klíčové soud považoval zjištění Celního úřadu v České Lípě, který dne 16. 6. 2011 provedl místní šetření v areálu bývalé čerpací stanice na parcele č. 210, k. ú. ■■■ ■■■ za účelem kontroly skladování minerálních olejů a prověření zdanění. Při kontrole bylo zjištěno, že v jedné ze dvou nádrží se nachází 20 623 litrů minerálního oleje, u kterého analýzou u Celně technické laboratoře Ústí nad Labem bylo prokázáno, že se jedná o nízkosirný těžký olej zařazený do KN 2710 19 99. Vlastníkem skladovacích nádrží byl ■■■, který však předložil nájemní smlouvu na dobu neurčitou ze dne 27. 10. 2009 uzavřenou s žalobcem. Výpovědní lhůta nájemní smlouvy činila 3 měsíce. Skutečnost, že žalobce měl v nájmu skladovací nádrže v ■■■ jejichž vlastníkem byl ■■■ potvrdila i ■■■, externí účetní žalobce, jakož i ■■■, ■■■ žalobce, která doplnila, že nádrže byly využívány k uskladnění pohonných hmot z rafinérií z Čech i Německa, když nepostačovala kapacita zásobníku na čerpacích stanicích. Nebylo prokázáno, že by skladovací nádrže využíval jiný subjekt než žalobce. Ze smlouvy o pronájmu nádrží ze dne 1. 9. 2010 uzavřené mezi žalobcem jako pronajímatelem a společností ■■■ s.r.o. jako nájemcem sice vyplývá, že společnost ■■■ s.r.o. byla oprávněna v předmětných skladovacích nádržích skladovat kapalně produkty, nicméně danou společnost, resp. jejího ■■■, se nepodařilo dohledat a kontaktovat. Skutečnost, že by společnost ■■■ s.r.o. skladovací nádrže využívala, nebyla prokázána. Z výpovědí řidičů jako svědků, kteří měli vypovědět, čeho se účastnili, co viděli či slyšeli, vyplynulo, jaké bylo obvyklé nakládání s naftou či minerálními oleji. Výpovědi řidičů cisteren jsou nepřímými důkazy (indiciemi), které ve spojení s jinými důkazy, o které žalovaný opřel své rozhodnutí (místní šetření, znalecký posudek převzatý ze spisu PČR, listinné důkazy apod.) tvoří ucelenou soustavu, jejíž články na sebe logicky navazují, navzájem nejsou v rozporu, a která tak vede nepochybně k závěru o tom, za jakým účelem žalobce skladoval 20.623 litrů minerálního oleje KN 2710 19 99.
12. Proti shora označenému rozsudku zdejšího soudu podal žalobce včas kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 3. 2016, čj. 2 Afs 275/2015 - 44. Nejvyšší správní soud považoval za klíčové prokázání užívání nádrží v bývalé čerpací stanici v ■■■. Vzal za dostatečně prokázanou existenci nájemního vztahu mezi vlastníkem podzemních nádrží ■■■ a žalobcem v době zjištění minerálního oleje

v nádrži, poukázal však na to, že v rozhodné době měla nádrže v podnájmu společnost ■■■ s.r.o. Zjištění celních orgánů ohledně podnájmu nádrží nepovažoval Nejvyšší správní soud za úplné, neboť již v době, kdy celní úřad vydával platební výměr (19. 11. 2013), i v průběhu odvolacího řízení, společnost ■■■ s.r.o. měla jiného jednatele, a to ■■■ (od 5. 8. 2013 do 12. 4. 2015). Předmětem dokazování bylo, zda společnost ■■■ s. r. o. na základě nájemní smlouvy skutečně užívala předmětné skladovací nádrže a zda je možné, že zjištěný minerální olej tam skladovala ona, či zda je to vyvráceno. Celní úřad však v době svého rozhodnutí nevycházel z aktuálních informací o společnosti ■■■ s.r.o. a nepokusil se kontaktovat jejího nového jednatele za účelem zjištění, zda on či společnost disponují doklady či jinými informacemi k využívání pronajatých nádrží či k placení nájemného. Nejvyšší správní soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného v otázce podstatné pro posouzení věci není dostatečně podloženo obsahem správního spisu. K nezbytnému doplnění dokazování Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pro ně není překážkou, že společnost ■■■ s. r. o. mezitím vstoupila do likvidace. Naopak lze předpokládat součinnost likvidátora při zjišťování, zda existují nějaké písemné doklady k činnosti této společnosti a zejména k užívání zásobních nádrží v ■■■ v rozhodné době, k placení nájemného apod.

13. V souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu krajský soud rozsudkem ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 Af 39/2014 - 191, předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uložil mu, aby doplnil dokazování ohledně toho, zda nájemní vztah mezi žalobcem a společností ■■■ s.r.o. byl pouze účelovým právním vztahem a zda je vyloučeno užívání nádrží v ■■■ touto společností. Konstatoval, že za tímto účelem je třeba svědecky vytěžít současného likvidátora společnosti ■■■ s. r. o. a vyžádat si od něj listinné doklady k činnosti této společnosti.

VI. Právní posouzení krajským soudem

14. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení, které jejich vydání předcházelo, v rozsahu a z hlediska námitek žalobce; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela. Další vymezení plátců daně z minerálních olejů obsahuje § 44 téhož zákona.
16. Podle § 45 odst. 3 zákona o spotřebních daních předmětem daně jsou také minerální oleje uvedené pod kódy nomenklatury 2710 19 71 až 2710 19 99. Podle odstavce 4 téhož ustanovení u minerálních olejů podle odstavce 3 vznikne při uvedení do volného daňového oběhu povinnost daň přiznat a zaplatit pouze tehdy, jsou-li určeny k použití,

nabízeny

k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí uvedených v odstavci 2.

17. Žalobce v první řadě postavení plátce daně vylučuje proto, že nádrž, v níž byl minerální olej nalezen, měla v rozhodné době v podnájmu společnost ■■■ s.r.o.
18. Ze správního spisu k tomu vyplývá, že majitelem areálu bývalé čerpací stanice v Novinách pod Ralskem byl ■■■. Ten uzavřel dne 27. 10. 2009 nájemní smlouvu s ■■■, jejímž předmětem byly podzemní nádrže v tomto objektu a účelem skladování kapalných produktů. Nájemní smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou s tříměsíční výpovědní lhůtou. Na existenci této smlouvy také majitel areálu poukázal při kontrole a ve své svědecké výpovědi ze dne 3. 10. 2011, kde dále uvedl, že mu žalobce dne 16. 6. 2011 zaslal e-mail obsahující výpověď nájmu zpětně k datu k 31. 5. 2011; na tuto výpověď nepřistoupil, neboť je v rozporu s uzavřenou smlouvou. Dále doložil doklady o placení nájemného, které ovšem bylo poukazováno různými firmami žalobce.
19. Tím je dostatečně prokázána existence nájemního vztahu žalobce v době zjištění minerálního oleje v nádrži. Žalobce ovšem tvrdí, že v rozhodné době měla nádrže v podnájmu společnost ■■■ s.r.o. K tomu je ve spise doložena nájemní smlouva, kterou s touto společností žalobce uzavřel dne 1. 9. 2010; je uzavřena na dobu neurčitou a týká se dvou nádrží a za nájemce byla podepsána ■■■. Celní úřad k jeho osobě zjistil, že je nekontaktní (žádný z kontaktů v době šetření celního úřadu nebyl funkční, ■■■ se v místě bydliště dlouhodobě nezdržoval, jeho telefonické spojení nefungovalo), figuruje ve funkcích v několika společnostech, které se rovněž ukázaly nekontaktními a v účetnictví žalobce nejsou doloženy platby sjednaného nájmu. Likvidátor společnosti ■■■ s.r.o. ve svém vyjádření konstatoval, že návrh na zrušení společnosti s likvidací podalo Městské státní zastupitelství v Praze z důvodu, že společnost nemá zapsaný žádný předmět podnikání a veškeré pokusy o kontakt s ní jsou marné. Společnost, resp. její jednatel, likvidátorovi neposkytl žádnou součinnost a nepředal mu žádné relevantní podklady týkající se majetku a účetnictví likvidované společnosti, likvidátor proto uzavřel, že nemůže poskytnout žádné informace ohledně nákupu, prodeje a skladování minerálních olejů likvidovanou společností, ani se vyjádřit k existenci či neexistenci nájemního vztahu mezi likvidovanou společností a žalobcem dle nájemní smlouvy ze dne 1. 9. 2010. Žádné informace se nepodařilo získat ani od posledního jednatele společnosti ■■■ s.r.o. pana ■■■, který má trvalý pobyt administrativně hlášen na adrese Obecního úřadu Běštín. Žalovaný dále prověřil číslo účtu společnosti ■■■ s.r.o., které získal od likvidátora společnosti, zjistil však, že účet byl založen až v roce 2014, tj. až po delším časovém odstupu od zjištění skladování minerálních olejů. Soud nesouhlasí s žalobcem, že za této situace měl žalovaný dále prověřovat, zda u některého dalšího peněžního ústavu neměla společnost ■■■ s.r.o. vedeny běžné účty, ze kterých mohla hradit nájemné za pronájem nádrží žalobci, když měl svědkyní paní ■■■ potvrzeno, že společnost ■■■ s.r.o. nájemné za podnájem nádrží neplatila, a ani žalobce platbu nájemného společnosti ■■■ s.r.o. nedoložil. Dle krajského soudu tak bylo dostupnými důkazy užívání nádrží společnost ■■■ s.r.o. vyloučeno.

20. Přeprava univerzálního technického oleje nebyla předmětem rozhodování celního úřadu ani žalovaného. Celní orgány posuzovaly skladování 20 623 litrů minerálního oleje KN 2710 19 99 nalezeného v jedné ze dvou nádrží v Novinách pod Ralskem, které měl žalobce v nájmu. Není při tom podstatné, jakým způsobem žalobce předmětný minerální olej nabyt. Žalobce na výzvu celního úřadu k podání daňového přiznání nijak nereagoval a doklady k minerálním olejům nepředložil. Jak vyplývá z § 45 odst. 3 a 4 zákona o spotřebních daních, minerální olej KN 2710 19 99 je možno užít pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu zákonem stanovených směsí, anebo též jinak. Při zjišťování účelu užití minerálního oleje spočívá důkazní břemeno na žalobci nikoli na celním úřadu jako správci daně. Vzhledem k tomu, že žalobce zůstal neaktivní, celní úřad si učinil na základě zjištěných skutečností úsudek o užití minerálního oleje sám, když dospěl k závěru, že skladovaný minerální olej měl sloužit k pohonu motorů. Své úvahy podrobně popsal na str. 6 - 8 napadeného rozhodnutí.
21. K otázce provozování čerpacích stanic se žalovaný vyjádřil na str. 10 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce jako fyzická osoba je jediným jednatelem společnosti acpetrol s.r.o., jejímž předmětem podnikání je mimo jiné provozování čerpacích stanic. Odkázal na výpověď paní ■■■ a v trestním řízení vypracovaný znalecký posudek. Žalobce se zabýval dvěma podnikatelskými aktivitami, a to tuzemskou a mezinárodní přepravou (jako podnikající fyzická osoba) a prodejem pohonných hmot a doplňkového sortimentu, který je běžně k dispozici na čerpacích stanicích (prostřednictvím společnosti acpetrol s.r.o.). Účetnictví žalobce bylo vedeno společně pro obě podnikatelské aktivity, o výnosech z každé podnikatelské aktivity bylo účtováno samostatně na příslušných analytických účtech. S ohledem na majetkovou a personální propojenost obou podnikajících subjektů nelze konstatovat, že žalobce tyto čerpací stanice neprovozoval. Zdejší soud považuje uvedené závěry za logické a přesvědčivé.
22. Z výpovědí řidičů jako svědků, kteří měli vypovědět, čeho se účastnili, co viděli či slyšeli, vyplynulo, jaké bylo obvyklé nakládání s naftou či minerálními oleji. Zcela bez významu je tak skutečnost, zda tito řidiči byli zaměstnanci žalobce nebo společnosti acpetrol s.r.o., jíž byl žalobce jednatel. Výpovědi řidičů cisteren jsou nepřímými důkazy (indiciemi), které ve spojení s jinými důkazy, o které žalovaný opřel své rozhodnutí (místní šetření, znalecký posudek převzatý ze spisu PČR, listinné důkazy apod.) tvoří ucelenou soustavu, jejíž články na sebe logicky navazují a navzájem nejsou v rozporu.

VII. Náklady řízení

23. Ze shora uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci byl úspěšný žalovaný, ten náhradu nákladů nakonec neuplatňoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec běžné činnosti správního orgánu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 10. září 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu